

Facklornas sken spelar över stenvälven och de ansikten som samlats för rådslag. Fem kaptener, ärrade av ett långt liv fyllt av strider och havets obönhörliga vidder. Fem kaptener som anses vara de skickligaste eller de mest lyckosamma som överlevt ett liv på haven i plundringens tecken. De fem utvalda att styra Nordhamn.

Kiara Eldkysst med sitt gråa hår, som ännu bär spåren av det röda som en gång gav henne sitt namn. Hon är först att tala, "I natt är det förhoppningsvis över. Våra utvalda rör sig i denna stund för att avsluta den förbannade fiskens liv."

"Lugn." Hörs en rasslande röst till svar. Rösten som tillhör en man vars ansikte är så förstört av en kula, att inte ens hans moder skulle kunna finna skönhet i det. Han tar en klunk ur sitt glas och ett raspande hostande fyller rummet. "Lugn, vi ska inte grilla fisken innan hon ligger död i vårt skepp."

"Kiara, vår vän Sam har rätt. Madam Haj har fler liv än en havskatt, låt oss vänta med firandet och förbereda oss för vårt andra problem." En kvinna som är minst ett huvud längre än resten svarar, med en röst för tunn för att komma från en sådan kroppshydd. "Vi kan inte låta kaptenerna ta sig sådana friheter som de gjort, vi kan inte låta detta brott mot freden gå ostraffat."

"De måste straffas och straffas offentligt men vi har inte råd med ett krig till." Hennes röst är ungdomlig i jämförelse med de andra och likväl hennes utseende, till åren kan hon inte vara mycket mer än dagarna över de 30 och är utan tveksam den yngsta i sällskapet. Hennes sinne är dock ålderdomlig, med en blick som sett mer än någon skulle önska sin värsta fiende.

"Jag håller med Belinda, en rättegång får de bli. Archibald och Fransisco måste stå till svars för vad de gjort, så sant som mitt namn är Ulrik Storm."

Genom den mörka natten rör sig en grupp med medvetna steg, de har målet i sikte en liten krog i byns utkant. När de närmar sig hör de att festen fortfarande pågår men har nått sin topp och är på nedgång. De väntar, ser över sina vapen och förbereder sig. Så på ett tecken går de till anfall. De sparkar in dörren, vapen avfyras och klingor faller, inom kort är alla i rummet döda eller döende. De går igenom sina offer och avslutar de som fortfarande är vid liv. "FAN hon är inte här!" hörs en arg röst. "Det där är Kemo, hennes närmaste man, men Madam Haj är inte här." Svarar en annan "Vem Fan berättar för rådet att vi misslyckades?" säger en tredje. Från ett fönster tvärs över gatan kan man, om man tittar noga, se en mörk siluett. En siluett med ett snett, grymt leende, Madam Haj. Hon viskar tyst, "skicka in mannarna och gör slut på dem." Som genom ett trollslag fylls gatan med beväpnade personer och när gruppen lämnar krogen möts de av en storm av kulor.